

● — pointa

Tereza Marková

Pomíjivost

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Tereza Marková
Pomíjivost – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Pomijivost

Tereza Marková

● — pointa

Tereza Marková

Pomíjivost

Copyright © 2023, text Tereza Marková

Copyright © 2023, ilustrace Michaela Hradňanská

ISBN tištěné verze 978-80-7650-998-6

ISBN 978-80-7691-139-0 (1. zveřejnění, 2023) (epdf)

ISBN 978-80-7691-140-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN 978-80-7691-141-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Věnováno každému, kdo umí být vděčný i za drobné radosti.

KAPITOLA PRVNÍ

Z bílého, květinami zdobeného rámu se usmívala. Mladá, krásná jako perličky, ale přesto její úsměv oslňoval. Její pleť nebyla jako právě vyretušovaná jednoduchou mobilní aplikací a také se v ní nezračila nevinnost. Navzdory tomu se zdála krásná a veselá.

Smyčce vrzaly o struny a kromě hudby se vzduchem linuly vzlyky a posmrkávání. Jako první vzpomínka na Laru Junovou mi vytanula na mysli zrovna ta z oslavy jejích šestnáctých narozenin. Kamarádky jsme byly odjakživa. Nepamatuju si, kdy to začalo, ale život bez ní si už nevybavuju.

Když jí matka donesla dort a nechala nás o samotě, Lara ze zásuvky s ponožkami vytáhla láhev skotské, původně určenou jejímu dědečkovi, která tam ležela takhle schovaná už delší dobu. Ze skleněné nádoby nebyla ještě ani polovina obsahu a Lara nalila každému do plastového pohárku jen trošku. Šetřila nám na jindy, ale ostatním to neříkala. „Připijme si nyní na život. Moje narozeniny za oslavu nestojí, ale život... no, to je něco jiného,“ pronesla laškovně, poté mrkla na Reného a vyklopila do sebe alkohol, jako by šlo o závod. Všichni jsme ji napodobili, i když já chvíli otálela. Když se na mě však popichovačně podívala, věděla jsem, že mi nic jiného nezbyvá. Ostrou pachutí whisky jsem se snažila zastřít arašídou a nastrkala jsem si ji do pusy tolik, kolik se tam vešlo. Lara se smála a schovala poklad zpátky na své místo.

Vše se ubíralo tím správným směrem. Z Lařina oblíbeného gramofonu hrála hudba, lidé tančili a bavili se. Julie, Oskar a Denis se nakláněli z okna, aby dým z jejich cigaret nepřilákal Lařiny rodiče, a pár, který jsem ani neznala, se podezřele dlouho zdržoval

v koupelně. Vymanila jsem Laru z Reného objetí a doufala, že mi to pohledný chlapec s vlasy Jamese Deana odpustí. V tu dobu spolu ještě oficiálně nechodili, ale bůh věděl, že po sobě pokukovali už příliš dlouho.

Sešly jsme o dvě patra níž, velký dům totiž skýtal tři poschodí: první – společenské patro, druhé – patro rodičů a třetí – Lařino. Jediné dítě zámožných manželů, co jiného by se dalo čekat? Lara měla vlastní koupelnu a velký pokoj. Pan a paní Junovi už odešli do divadla, takže jsme s radostí zjistily, že je celý dům jen náš. Lara však nikdy nechtěla velkou párty, přestože by půlka školy za její pozvání shodila ze schodů vlastního sourozence.

Pokračovaly jsme do kuchyně a tam jsme si sedly na barové židle.

„Jaký koktejl vám mohu namíchat, slečno Liliano Divínová?“ zachmuřila se Lara vážně a prsty si uhladila svůj imaginární knír.

Přistoupila jsem na její hru, ostatně tak jako vždycky. „Jednu piňa coladu, prosím, slabou,“ nezapomněla jsem dodat.

„Ale Lily,“ přestala Lara na chvíli třepat šejkrem, „je to moje oslava, odvaž se jednou.“ Nikdy mě k ničemu nenutila, ale jistě přesvědčovací schopnosti měla. To ty její jiskřivé zelené oči.

Chvíli jsem seděla tiše, zatímco ona chystala naše oblíbené drinky. Pak si sedla naproti mně a společně jsme prosklenými dveřmi hleděly na zahradu. Skoro se mi zdálo, že po nás hvězdy něco chtějí, jak jasně zářily.

„Tak vesmír je nekonečný, hm?“ optala se mě Lara a hleděla přitom soustředěně před sebe. Sklonila jsem hlavu ke svému drinku, který jsem míchala napichovátkem s koktejlovou třešničkou na konci. Obvyčejně nám vlastně stačilo pivo, ale občas jsme si prostě chtěly hrát na dámy.

„Říká se to,“ odpověděla jsem po chvíli.

„Jsi nekonečně roztomilá, Lily,“ usmála se na mě jako na dítě a já se zapitvořila taky. „Ale jestli je nekonečný a po naší smrti bude nekonečně dlouho existovat, co bude s námi?“ pokračovala.

„Co bude s námi kdy? Po naší smrti?“ Nechápala jsem, proč otevívá tuhle debatu.

„Ano, co bude, až zemřeme? Víím, že na duchy nevěříš, ale... myslíš, že není ani malá šance, že bych pak mohla lítat, strašit a navštívit všechna místa, která za život nestihnu?“

Zamyslela jsem se a navzdory své předpojatosti vůči magičnosti, posmrtnému životu a víře v nebe jako takové jsem se rozhodla kamarádka potěšit. „Já nevím. Možná. Chtěla by ses stát duchem? Vždyť bys byla ještě bledší, než už jsi.“

„No dovol,“ udeřila mě loktem, až jí vyšpláchlo trochu nápoje ze sklenice. „Chtěla bych být duch, protože kdybych jím byla, mohla bych vidět svůj pohřeb. Sledovat, kdo přijde, kdo kvůli mně bude plakat a kdo o mně co pěkného řekne. Zajímalo by mě, jak moc mě mají někteří skutečně rádi. Myslím, že až po tvé smrti jsou lidi stoprocentně upřímní.“

„To není pravda,“ odporovala jsem jí. „Právě na pohřbech lidí na oko smutní, ale v duchu se radují, že je ta bestie s lesklejšími vlasy už mrtvá,“ dodala jsem v legraci. Lara se chvíli smála se mnou, ale pak zmlkla.

„Všichni tě mají rádi, vždyť to víš. Jsi až moc oblíbená.“

„Stejně by to bylo fajn. Vidět vlastní pohřeb. Hrozně by mě zajímalo, jak bude probíhat. Matka by mi nechala rakev obložit desítkami kytic, které jsem stejně nikdy neměla ráda, nechala by mi zahrát písničky, které jsem nikdy v životě neposlouchala, a otec...“ odmlčela se a už v tom nepokračovala. Nacpala jsem jí do pusy třešničku a ukončila jsem tak debatu, která začínala být trochu šílená. Jenže Lara sama byla tak trochu šílená.

Na časové ose ve své paměti jsem se přenesla o půl roku dopředu. Viděla jsem Laru v černých minišatech. Seděla v křesle a popíjela nějaký alkohol. Já byla tou dobou zabraná do debaty s jedním krasavcem. Tedy spíš jsem byla zabraná do těch jeho sladkých dolíčků. Hovořil se mnou a Julií a něco nepodstatného nám vysvětloval. Očkem jsem pokukovala po Laře. Vypadala, že se dobře baví, dokud za ní nepřišel ten kluk se světlými vlasy. Vypadal hrozně mladě a něco jí říkal.

Myslím, že ji žádal o tanec, ale ona ho odmítla s tím, že má přítele. Potom odešla ven a chlapec se z house párty vytratil. Když se vrátila, přetřela si rty rudou rtěnkou a políbila mě na líčko. „To je značka, že ke mně patříš,“ zašeptala mi do ucha a odtáhla nás s Julií ke stolnímu fotbalu, kde se k nám přidal také Oskar.

Oskar je takový ten typický kluk, kterého si všichni lidi všimají, ale málokdo se s ním dá do řeči. Dlouhé špinavé blond vlasy nosí většinou stažené do drdolu a pár rozčepýřených pramínek mu lemují obličej. Nosí saka, košile a kalhoty a je neuvěřitelný džentlmen. Má však rád jen svoji malou skupinku lidí, se kterými se baví, a o ostatní se nezajímá.

Modrýma očima schovanými za tenkými obroučkami brýlí sjel stav na bocích hracího stolu a podíval se na Laru, která právě vstřelila další gól.

„Nikdy neprohrává,“ pronesl odevzdaně a obdivně zároveň.

„To napiš na můj náhrobek,“ pousmála se povzneseně. My s Julií jsme se začaly smát a Oskar jen zakroutil hlavou, ale Lara měla v očích ten svůj výraz. Zelená jako by ztmavla a ona věděla, že ji obdivujeme. Dělal jí to dobře.

A nakonec jsem se přesunula ke dni, kdy to všechno začalo. K prvnímu březnovému dni. Ještě ráno byla Lara veselá. Když jsme se ale sešly odpoledne v kavárně, chtěla se opít. Řekla, že se potřebuje odreagovat, a požádala mě, ať si od mamky půjčím auto. Řidičák jsem měla chvíli, ale máma mi auto slíbila, kdykoliv budu potřebovat. Od té doby, co se rodiče rozvedli, se mi oba snaží vyjít vstříc. Předhánějí se v tom, kdo je lepší, i když si to finančně nemůže dovolit ani jeden.

Vzala jsem tedy mámina nového forda, na kterého dost dlouho šetřila, a vyrazily jsme do víru pátečního města. Z rádia zněla hudba, a zatímco já v ruce držela volant, Lara v ní svírala suchý francouzský cider.

„Potřebuju trochu čerstvého vzduchu.“ Stáhla okýnko a vystrčila z něj hlavu. Dlouhé černé vlasy jí vlály ve větru a ona se spokojeně usmívala.